

ETA no vol la pau

ETA perd una vegada més. Mai no pot guanyar, i tot i que ni tan sols pot sumar vots, veu una eixida: despertar els altres sectors antidemocràtics de la societat. Vol una sortida 'manu militari'. És l'única cosa que la manté i que manté la seua parròquia. A ETA ni tan sols l'interessa avui la negociació i és molt probable que, lluny del que prediquen, tampoc l'interessa el reagrupament dels seus militants empresonats. Tem les reinsercions en massa.

KAS no és l'alternativa del poble basc, com criden des de fa anys els seus militants i simpatitzants: *KAS, herriko alternatiba*. KAS –i per extensió, no massa llarga, ETA– és, amb el salt qualitatiu que va començar el passat 23 de gener amb la mort de Gregorio Ordóñez, candidat a l'alcaldia de Sant Sebastià, i que ha tingut el segon episodi en l'atemptat contra José María Aznar, de dimecres passat a Madrid, un anacronisme en estat quasi pur.

Amb aquests atemptats –potser el del president del PP, amb un plus, atès que es tracta del possible futur president del Govern espanyol– KAS/ETA aprofiten, avui, dues febleses per intentar desmentir que estan ferits de mort. D'un costat, la feblesa de la classe política en un moment de forta crisi; de l'altra, la feblesa interna de la coalició *abertzale* Herri Batasuna. Enmig d'aquestes coordinades polítiques, i enmig d'una escora de la dreta espanyola cap al centre, ETA odia tota la gamma de colors que la incipient democràcia espanyola va aprenent a usar, que entén desfavorable als seus propòsits. I vol tornar al blanc i negre. Però a un blanc i negre massa antic. Vol desestabilitzar un procés democràtic quan molts sectors de la dreta ja l'han assumit plenament.

Matar Aznar era tesar la corda del tot. Però allò que sortosament ha restat només en un intent, posa a prova moltes altres coses. ETA perd una vegada més. Mai no pot guanyar, i, tot i que ni tan sols pot sumar vots, veu una eixida: despertar els altres sectors antidemocràtics de la societat. Vol una sortida *manu militari*. És l'única cosa que la manté i que manté la seua parròquia. A ETA ni tan sols l'interessa avui la negociació i és molt probable que, lluny del què prediquen, tampoc l'interessa el reagrupament dels seus militants empresonats. Tem les reinsercions en massa.

Quan Aznar qualifica l'atemptat d'"inconvenients de l'ofici", guanya la democràcia i guanya el mateix Aznar, convertit ja en autèntic heroi nacional espanyol. Ara bé, ETA ha aconseguit arrancar algunes declaracions que li donen ales per continuar. La primera, tot just en les hores posteriors a la mort de Gregorio Ordóñez, quan un alt comandament de l'exèrcit espanyol opinava que ells –el món castrense– ja en tenia molts, de morts, que això no els venia de nou, i que els polítics afrontaren ara des del seu terreny un fet d'aquest tipus. L'ambigüitat d'aquelles

paraules, marcant una frontera encara no esborrada del tot entre el poder civil i el poder militar, eren l'alè que necessita ETA. Les segones paraules que ETA volia escoltar eren les que pronunciava Manuel Fraga, president de la Xunta de Galícia, en els moments posteriors a l'atemptat contra Aznar, aconsellant la il·legalització d'Herri Batasuna. Les terces, les paraules de Jaime Mayor Oreja, president de PP al País Basc i actual candidat d'aquest partit a l'Ajuntament de Sant Sebastià, adduint que conferències de pau com l'organitzada per Elkarrri –moviment social pel diàleg i l'acord– fa un mes, no serveixen de res. I les quartes, les veus d'alguns dels líders d'opinió audiovisuals més encesos contra el nacionalisme basc –i també català–, abonant l'actuació dels GAL i justificant una espiral de violència.

És justament per aquí, per on ETA i KAS –avui controlades per l'allau d'entrades en els últims anys de militants de l'esquerra marxista-leninista i trotskista basca, ambdues nouvingudes al món del nacionalisme arran de la "moda bàltica"– demanaran comptes a HB. I la coalició *abertzale*, per la seua banda, tot i el fort debat intern arran del tema de la lluita armada, engega la cassette –de tan gastada, ja cacofònica– i diu que la culpa és dels altres i que ETA ha fet un gest democratitzador. El problema d'HB ja no és a l'estat espanyol, sinó al mateix País Basc. Perquè allà, precisament, les tanquetes de la guàrdia civil són progressivament substituïdes per manifestacions tan multitudinàries com les seues –o fins i tot, més– que demanen la pau. Allà, la policia nacional és substituïda per l'*Ertzaintza*, la policia basca.

És justament per aquí on s'ha anat enriquint la democràcia. L'enfrontament "militar", la guerra per la guerra, demostra una total incapacitat per desprendre's amb intel·ligència d'un llast històric que cada dia compta amb una demanda menor. Falta només un mes perquè la vergonya s'apodere d'un bon grapat de votants més del món *abertzale* que no han renunciat al seu dret democràtic a la independència, però sí a la dependència eterna.